

Manel Camps, periodista

Una conversa amb el director de l'àrea de gestió de la informació corporativa del Banc Sabadell (i tintinaire empedreit)

RICARD USTRELL / Fotografies de David Datzira

Manel Camps i Bósser, nascut el 14 de gener de 1957, a l'antiga "clínica dels amos", del carrer de la Creueta, tampoc no es deixa trepitjar. Jo encara diria més: el seu signe del zodíac també és el de Capricorn, a favor dels ambiciosos, decidits i curiosos. Es va llicenciar en Ciències de la Informació a la Universitat Autònoma de Barcelona i actualment és director de l'àrea de gestió de la informació corporativa del Banc Sabadell, president del grup de teatre Sant Vicenç, membre numerari de la Fundació Bosch i Cardellach i membre també de l'associació TintinCat, dedicada a l'estudi i la divulgació de Tintín a Catalunya. Té dos fills i està casat amb la Maria del Carme Rocabert, amb qui aviat celebraran 25 anys de casats. És col·leccionista de tot el que troba, i cada setmana juga a l'Olímpia a futbol sala amb un equip de "veterans" creualtencs. Llamp de llamp! Ja ho veieu, ni Tintín era tan perfecte.

Tintín ha estat un referent de la seva infància.

Sens dubte, de la meua i també de la de moltíssima gent d'arreu del món! Ara fa uns dies es va posar en contacte amb mi un col·leccionista belga que s'interessava per un treball que vam publicar a la revista de clients del banc sobre la vinculació de Tintín i els avions. Amb això vull dir que són milions els lectors i aficionats a tot el món que segueixen aquest personatge. A més a més, suma-li el fet que Tintín també ha estat al cinema, en VHS i fins i tot en DVD. O sigui que de mitjans per descobrir-lo n'hi ha de sobres! Tot i que jo personalment em decanto més pel plaer de la lectura, assaborint cada pàgina i els detalls de les petites obres d'art que són les vinyetes.

Conserva tots els àlbums de Tintín?

Sí, tinc tota la col·lecció, tant en castellà com en català, en les primeres versions que es van publicar, i fins i tot tinc algun àlbum en xinès! Gaudeixo llegint Tintín i cada aventura em fascina. Més enllà de les acusacions oportunistes que alguns han fet sobre Tintín i el seu creador, Hergé, tractant-lo de misogin o de col·laboracionista amb el nazisme, el que és evident és que les seves aventures entretenen i formen d'una manera divertida.

Per això vostè és membre de TintinCat?

TintinCat és l'associació catalana de tintinaires que presideix Víctor Niubó i que aplega un grup nombrós de seguidors i estudiosos d'Hergé i la seva obra. Es reuneix mensualment a Barcelona i edita periòdicament una revista que rebem tots el socis. Nosaltres, els socis de Sabadell, vam constituir fa temps i

com a *divertiment* el grup TintinSab, una mena de delegació local d'aquesta associació barcelonina; ens trobem cada últim dijous de mes al bar de l'Aliança Francesa per comentar l'actualitat tintinaire i, de tant en tant, organitzem algun viatge o visita cultural relacionada amb el periodista intrèpid i el seu creador. Quan trobes persones amb interessos comuns sempre és molt bo de compartir-los, perquè en aquest intercanvi aprens moltes més coses del personatge d'Hergé i de les creacions que aquest gran dibuixant va ser capaç de recollir en els seus 24 àlbums.

Tenia entès que només eren 23...

De fet, el dibuixant va morir havent publicat només 23 aventures completes de Tintín. El que passa és que va deixar molt avançat un esbós d'un 24è àlbum que estava preparant al voltant del món de l'art contemporani, que era una de les passions d'Hergé. Alguns dibuixants es van atrevir a acabar-lo seguint la línia clara dels seus dibuixos i avui en dia *L'art Alfa*, que és el títol d'aquest àlbum inacabat, es pot trobar en català i en moltes altres llengües ben acabat, en edicions, naturalment, no autoritzades que circulen arreu entre col·leccionistes i aficionats.

Abans el comparava amb Tintín, però la diferència és prou significativa: vostè no s'ha mogut mai de la Creu Alta.

Mai, sempre he viscut en aquest barri que, com sap, el 1904 va deixar de ser un poble independent de Sabadell. Podríem dir que gairebé l'he vist convertir-se de poble en barri. Els meus avis i rebesavis Camps tota la vida hi han viscut, però els avis Bósser venien de Puig-reig fins que van arribar a Sabadell i també es van instal·lar a la Creu Alta. El meu avi Vicenç, que mai vaig conèixer, va ser el primer a posar una benziner a Sabadell, justament davant del popular Casinet de la Creu Alta.

4 SABADELLENCES

Si hi passes encara s'hi pot veure una tapa dels dipòsits a la vorera.

Exactament, allà hi havia el sortidor i el magatzem de petroli de l'avi Vicenç. El negoci rutllava i va durar fins que es va acabar la Guerra Civil. Aleshores, com que els excombatents del bàndol franquista tenien tota una sèrie de privilegis pel fet de ser els guanyadors, i la gasolinera era una concessió pública de la CAMPSA, li van prendre al meu avi per concedir-li a un excombatent gallec.

I en conseqüència, el seu pare no va poder continuar el negoci...

No, el sortidor era un negoci de l'avi Bósser. L'avi Camps treballava al tèxtil, era un dels socis de l'empresa Salvó i Companyia i el meu pare, Marià Camps, ha viscut tota la vida del tèxtil, en aquesta empresa familiar de tints i acabats que teníem a baix al riu Ripoll, al vell Molí d'en Galí. Eren especialistes a tenyir i acabar les peces de roba gruixuda (mantes, gabans, franel·les, panyos, etc...) que els grans fabricants produïen a Sabadell. Era un bon negoci, però la climatologia i la manca de visió van fer que el negoci anés perdent l'embranchida que tenia. La meua mare, Anna Bósser, en canvi, sempre s'ha dedicat a l'atenció als

fills i a la feina de casa, tal i com han fet la majoria de dones de la seva època.

I vostè per què va prendre la decisió de ser periodista?

De petit sempre m'havia agradat molt escriure i explicar històries... Quan vaig acabar el COU, l'any 1974, vaig decidir entrar a la Universitat Autònoma i cursar Periodisme (Ciències de la Informació). També hi va contribuir la coneixença amb l'Aurora Tricuera, periodista de l'antiga Ràdio Sabadell EAJ-20, que em va incorporar a l'equip de Joaquim Gorgori, aleshores cap d'esports de l'emissora. Feia les cròniques del motor, ja fos el campionat del món de motocross que llavors es disputava en terrenys de la Mancomunitat, els ral·lis locals (Llana, 2000 Viratges, Catalunya...) o el campionat del món de Trial, que es aleshores recorria l'actual Parc Natural de Sant Llorenç.

En el llibre *La Creu Alta esportiva*, que vostè va publicar l'any 2003, precisament destacava que el barri ha tingut una gran projecció i prestigi esportiu en l'últim segle.

Així és, Sabadell s'ha fet esportivament des de la Creu Alta, fonamentalment. És un llibre modest que recull els esdeveniments més importants d'aquesta vinculació tradicional dels tallarets amb l'esport: el camp del Centre d'Esports Sabadell, el Casinet i les populars vetllades de boxa de la "Sabadell Ring SA", Miquel Albareda i els escacs, els inicis del Club de Tennis Sabadell, la Copa Cervantes de ciclisme, la secció de billar a la "Societat Coral Colon", els dos velòdroms que hi havia i que fa 82 anys van desaparèixer...

Com és que de tot aquest món apassionant de la ràdio i l'esport, va decidir passar al periodisme escrit?

De fet, abans d'entrar a la ràdio ja havia publicat uns primers escrits a la revista *Terrassa Sabadell* (TS), editada per l'Andreu Castells per compte de l'Acadèmia de Belles Arts i els Amics de les Arts de Terrassa, i dirigida aleshores pel periodista Xavier Vinader, que més tard esdevindria un destacat corresponent i professional de la investigació periodística.

I quan va entrar al *Diari Sabadell*?

Al cap d'un parell d'anys d'haver començat a Ràdio Sabadell. Em va trucar Pere Font Grasa, en aquell moment redactor en cap del diari, i em va proposar de treballar-hi per les tardes, ja que al matí encara estudiava. Pensa que primer vaig treure'm la llicenciatura en Periodisme i després vaig cursar tres anys més d'estudis fins aconseguir la llicenciatura en Publicitat i Relacions Públiques, l'altra branca que constituïa el *corpus* de les Ciències de la Informació, avui dia Comunicació.

El Servei Militar el devia apartar de la feina del diari.

No del tot, perquè m'hi vaig incorporar com a voluntari i això em va permetre poder triar el lloc on volia fer-lo. Evidentment vaig escollir Barcelona, i així la major part de dies, arribava a Sabadell al migdia i podia seguir treballant per les tardes a la redacció del diari.

*Sabadell
s'ha fet
esportivament
des de la
Creu Alta,
i ha una
vinculació
tradicional
dels tallarets
amb l'esport*

A punt de viure la transició?

Sí, començava la transició i eren uns moments de grans canvis: la redacció i aprovació de la Constitució, el primer Estatut de Catalunya, la recuperació de la Generalitat, les primeres eleccions locals; l'arribada a l'alcaldia d'Antoni Farrés i les primeres grans transformacions de la ciutat amb el "Sabadell proposa", la consecució del Parc Catalunya, la nova companyia municipal d'autobusos, els grans projectes urbanístics, la transformació dels barris.... Va ser una vivència irrepetible i una gran escola professional, la prova és que en va sortir una bona fornada de periodistes locals: Joan Brunet, Ramon Clivillé, Eugeni Cabanes, Àngel Lacalle, Mitzi Kotnig, Manuel Moreno, Josep Àngel Jiménez, Maties Serracant, Josep Gisbert, Pere Font Grasa, Josep Lluís Suelves...

Ricard Ustrell i Manel Camps

Tota una generació de periodistes...

...que vam viure una etapa també complicada, en què s'intentava passar d'una dictadura a una democràcia sense cap trencament. En el meu cas, durant aquells anys, a més de redactor del diari, també era corresponal de *La Vanguardia* a Sabadell, de Ràdio Terrassa i més tard del diari *Avui*; per tot plegat la meua salut se'n va ressentir, fins al punt que em vaig apartar de la professió durant un temps. Em va saber greu, perquè deixava allò que més m'agradava, el periodisme, però no podia seguir amb aquell ritme...

A la Transició vam viure una etapa també complicada, en què s'intentava passar d'una dictadura a una democràcia sense cap trencament

Havia rebut amenaces de mort per alguna informació publicada i la policia m'havia retingut un parell de vegades per fer la meua feina. Eren els inicis de la Transició, temps d'atemptats i d'amenaces als mitjans de comunicació... Recordo, per exemple, que a l'enterrament del policia Joan Bisbal, que el va matar el GRAPO, anaves a cobrir la informació i et trobaves amb els d'ultradreta que t'escribaven o t'amenaçaven... S'havia de ser d'una

determinada fusta per sobreviure a aquella pressió i, segurament, jo no n'era i per això vaig plegar i vaig fer oposicions a La Caixa.

Vas deixar la professió de periodista?

Sí. M'he passat tota la vida treballant de periodista, llevat dels cinc anys que vaig ser a la Caixa de Pensions, en què només vaig fer alguns escrits per a les revistes de l'entitat. Primer vaig estar un parell d'anys a les oficines i després vaig entrar a l'àrea de formació, organitzant cursos de formació per a interventors i directors d'oficines. Essent allà, Xavier Bigatà, que aleshores havia estat nomenat conseller de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya, va voler tirar endavant la primera revista d'Obres Públiques en català i em va trucar per si m'interessava el projecte.

Amb només 25 anys.

Més o menys. Vaig marxar a la Generalitat i vam tirar endavant la revista, anomenada *Espais*, de periodicitat trimestral i dedicada a l'obra pública. Finalment, el 1986, quan ja portava un any treballant a la conselleria amb aquesta funció de periodista-editor de la revista, em va sorgir l'oportunitat d'entrar a l'àrea de comunicació del Banc Sabadell. El conseller, sabadellenc com jo, ho va entendre perfectament i des d'aleshores no m'he mogut del banc ni d'aquesta feina de comunicador.

No s'ha cansat mai de treballar al Banc?

No, perquè m'hi sento molt identificat. Sempre m'hi he trobat molt bé i he fet el que realment a mi més m'agrada: escriure. He seguit una evolució en paral·lel a la de l'empresa, d'una empresa que s'ha fet molt gran. He estat fent comunicació interna i externa durant vint anys, però ara faig fonamentalment comunicació externa.

Però també ho ha compaginat amb altres feines.

Com a soci. Va ser a l'inici dels anys noranta quan, treballant al Banc, vam fundar una agència de Publicitat aquí a Sabadell, amb dos socis més: Josep Milà i Ramon Grau. L'agència es deia "Grau i Associats" i teníem l'oficina al carrer de la Creueta. Ens anava bé, però finalment ho vaig deixar, perquè jo no m'hi podia dedicar prou. D'aquella època de publicista encara queda a la ciutat la denominació "Ca n'Oriac Comerç", que la vam crear nosaltres. Més tard, també com a publicista, vaig treballar amb Eugeni Cabanes (excav d'informatius de TV3), Jordi Badia (excav de premsa del Barça) i Jordi Roca a la campanya de Joan Grau a l'alcaldia de Sabadell, en què CiU va aconseguir més regidors que mai.

Els seus dos fills, la Clara (14) i el Manel (17), voldran seguir la professió del seu pare?

No ho sé. A vegades, ho han comentat tots dos. He de reconèixer que el Manel, i mal m'està de dir-ho perquè sóc el seu pare, està molt dotat per al periodisme esportiu, ja sigui el bàsquet,

DAVID DATZIRA

el futbol, l'handbol o l'automobilisme, és indiferent, en sap molt de tots, però ell farà el que el vulgui en la vida, és clar. En canvi, a la Clara li tira més la feina dels advocats, malgrat que el periodisme també li atrau. Veurem. Reconec que la professió de periodista és molt atractiva, però és una feina clarament vocacional, t'ha de agradar molt, perquè exercir-la en bones condicions no ha estat mai fàcil per motius diversos i perquè és un ofici que impregna totalment la teva vida personal, perquè com passa als bons metges: ets periodista les vint-i-quatre hores del dia, cada dia.

Parlem del Centre Parroquial Sant Vicenç. Com és la feina del president?

Com la de qualsevol altra president d'una entitat sense ànim de lucre, cent per cent voluntarista i amb un enfoc clarament social. Actualment encapçalo la junta del grup de teatre perquè Toni Ten, l'antecessor meu, que ja portava uns anys al capdavant, en una etapa força complicada en la gestió de l'entitat, tenia ganes de deixar aquesta responsabilitat per dedicar-se més a la seva família. Tant és així, que em va proposar de substituir-lo i, després de valorar-ho, li vaig dir que sí. És una entitat que conec des de fa molts anys, un referent per al lleure de molts nois i noies, des de fa generacions; una entitat multidisciplinària, perquè en el mateix espai convivim el grup d'esplai "la

Branca", el Taller de Teatre, el Grup de Teatre i altres col·lectius... que, en conjunt, configuren el Centre Sant Vicenç, adscrit a la parròquia de la Creu Alta.

Quan va començar vostè al Centre?

Fa més de 30 anys, quan amb Josep Gisbert (avui redactor de *La Vanguardia*) ens van oferir d'editar una revista parroquial *El Tallaret*, que vam posar en marxa i es va editar durant uns anys. En aquella època també em van oferir de participar com a presentador en un musical que dirigia Pere Miró, anomenat *Batibull*. Després, el mateix Pere va muntar una versió teatral dels Barrufets amb la que vam anar de gira per tot Catalunya. Vam passar pel Principal de Lleida, pel Romea dins del Cicle Cavall Fort i pel Cirvianum de Torelló entre molts altres teatres. La veritat és que va ser una experiència increïble.

Tinc entès que només arribar ja vol fer obres al Centre Sant Vicenç.

No és que vulgui, és que convé fer obres i les farem en acabar la temporada, cap al maig. En concret, obres de posada al dia de l'escenari, en les quals invertirem uns 200.000 euros. És una obra important segons un projecte dels arquitectes Josep Lluís Gorina i Lluís Cañadell, que haurem de finançar recurrent a la bona voluntat de les institucions públiques i d'alguns benefactors privats, que sempre n'hi ha, i per mitjà de les aportacions dels socis i l'endeutament amb alguna entitat financera, tot i que encara hem de veure en quina proporció.

Un llibre per recomanar-nos?

Si em demanes un llibre que m'hagi marcat ho tinc difícil perquè n'hi ha molts. Ara bé, genèricament, et diré que m'agraden molt els llibres d'història, les memòries i les biografies. Ara per exemple a la tauleta de nit tinc dos llibres ben diferents: d'una banda el segon volum de les *Memòries*, del president Pujol, i, de l'altra, la *Breu Història de la Corrupció*, de Carlo Alberto Brioschi.

Les memòries del president Maragall, no se les ha llegit?

No m'hi he sentit atret.

Moltíssimes gràcies per atendre'ns.

A tu pel teu interès i per dedicar-me aquest temps.

Tel.: 93 586 22 20

Interiors
MOBLES, DISSENY I DECORACIÓ

C/ Sant Cugat, 11 - 08201 Sabadell
T 93 725 01 79 - F 93 706 80 39
www.interiorscasquet.com

LA
LLAR
DEL
LLIBRE

des de 1957